

Vianoce

Padá sniežik veselo ! Komu by sa nechcelo vybehnúť si von, skákať ako kôň ?
Sneží všade - v poli, v lese ! Tá správa sa svetom nesie. Kto leží, nič nezíska, ba zmešká aj Ježiška.
Zvieratkám však žilky hrajú, čo im deti pod zub dajú ?
Krmidlá sú pripravené !

„Pet’ko, čo im ponúkame ?“ Všetky vtáčky potešíme, keď im dáme zrnká v zime. Už počujem trepot krídel, už sem letia z letných sídel. Už sem mastia z kríkov, z chrastia !
Toľko dobrôt ! To je šťastia ! Toľko krásy svet nevidel !
Macko beží ostošesť, Cicu nechcú nohy niešť. Ešteže má Dunča – sluhu, čo zvládne aj zimu tuhú.
Monika priam šťastím žiari, Pet’ko by chcel rozdať dary.

„A na nás ste zabudli ?“ - sovy, vrany zahúdli. Sýkorky i bažanty, tu si každý zašantí. Na Vianoce je tu raj, rýchlo sa sem poberaj !

Fíha, to je paráda ! Koní plná ohrada.

„Čo by ste si dali rady ? Orišky, kus čokolády ?“

Múdry koník zahíka :

„Ale kdeže Monika ! Úplne nám postačí mrkva, darček najsladší.“

„Čože je to za sladkosť ?“

Dunčo kričí :

**„niet nad kosť ! Mrkva patrí tebe, večne hladné žriebä.
Cica mrkvu nechrumká, no aj tak je peknunká.“**

Aj líška je zvedavá, kto tu dary rozdáva. Zapišťala zakrátko :

„Nemáš pre mňa kuriatko ?“

Monika ju rýchlo sklame :

**„Dnes sa všetci spolu hráme. Kuriatka i bojkovia. Dnes sa zvery nelovia. Aj poľovník domov mieri, sviatky treba prežiť v mieri.“
Každému sa ujde čosi. Hopsa, Pet’ko ! Už sa nosí ! Priviezli nám krásne sánky, pokoj, radosť, radovánky.“**

Ale Cica aj tak šomre :

„Rozbaľme ten balík ! Dobré ? Chcem sa predviesť za múrom nafúkaným kocúrom.“

To je chvíľa pre jelene. Darčeky sú rozbalené, zišla by sa nádielka, hoci malá, nevel’ká.
Veverička z konára do jeleňa zapára, že je drevo, nešíka :

„Chytaj loptu z balíka ! Či sa t’a to netýka ?“ Jeleň stojí zarazený : Ako sa svet zarazí, keď k nám prídu Vianoce ! Zrazu stvára kto čo chce ! Kam však zmizla Monika ? Monika už schmatla sane a vysadla s Pet’kom na ne. Dunčo beží za ňou z briežka, nech zábavu nepremešká. Cica piští z obdivom, čo na sánkach letia až na koniec sveta. Lepšie sú než kolobežka ! Jazvec beží poza peň, nezostalo dačo preň ? Bojí sa, že myši majú všetko v skrýši. Najviac sa však baví starý lišiak hravý.

Vrčí v diere vlčia svokra :

„Nenájde sa pre nás kôrka ?“ Vlčence sú hladné, jedlo dobre padne ! Monika aj s Pet'kom vedia o tom všetkom :

„Neplač, vlčko starý ! Tu sú naše dary. V uzlíku máš zviazané samé dobré papanie.“ Inak k vlkom do brloha nesmie vstúpiť ani noha, len cez sviatky pokoja nikoho sa neboja. Na Vianoce zuby ceria od rána až do večera len v širokom úsmeve, ahoy, hneď je po hneve ! Tak to má byť, sova húta. Hoci vládne zima krutá, rozumie si každý s každým. Aj tá Cica s myškou v raždí.

Keď Monika zamrká na vlčicu, na vlka, Pet'ko oči vyvalí : Tí by toho spratali ! Slivky, hrušky, jablká... Monika sa zabáva . To nie je ich potrava. Nič si ich tak nežíska, ako vôňa mäsiska !

Kamže naša cesta vedie ? Pozrieme sa na medvede. Načo máme naše sane ? Nie iba na sánkovanie. Tisíc dobrôt dáme na ne, nevezieme prázdne dlane. Pet'ko hľadá do brlôžka, nebojí sa ani troška. Maco tíši mamku :

„Nezlost' sa, že ľudia milí zo zimného spánku rodinku nám prebudili.“ Monika je veľmi zlatá, potešila medved'atá a nastalo veľké hranie, len sa pozri na ne ! Cica je tvor nesmelý, preto **„ODCHOD !“** zavelí, najradšej by išla ďalej. Neublížia veľkí malej ? Sova húka z konára, vraj nech sa nič nestará, nech len trošku počká, medvedíkom žiaria očká, lebo sa z nich v teplom lístí stali zrazu futbalisti, každý chce dať gól. Krásny deň to bol !

Monike sa podarilo, aby v lese bolo milo, aby všetci mladí, starí, na Vianoce mali dary. Svet je lepší, sladší. Pet'ko sánky tlačí, ale tie už letia samy ľahučké sťa steblo slamy. Lúčenie so zvieratkami býva ťažké každý rok, preto treba zrýchliť krok. Maco stavia snehuliaka, vlk nikoho nevyľaká, lístence by sa len hrali, ale sánky miznú v diali. Dunčo beží prvý, lebo má beh v krvi. Ale Cica parádnicu ešte túži ponosiť sa. Nech sa díva celý svet, veď to často nevidieť, aby všetci v jednej chvíli boli k sebe takí milí ! Líštencom sa domov nechce, robili by kotrmelce vo dne v noci bez prestania alebo frr, preč na saniach. Krik a spev sa nesie po vianočnom lese a kto tomu neverí, nech sa o sneh uderí !

Skončilo sa šťastné hranie, zastali aj krásne sane. Príde víchor ? Čo sa stane ? Deti v hraní zabudli, čo sa v lese môže stať. Fujavice zahúdli :

„Ako domov, kamarát ?“ V nebezpečnej chvíli medvede sa skryli do medvedej vily, ale vlci vrčia :

„Kde je diera vlčia ?“ Dunčo s Cicou pomaly by už zdupkať nedbali, ale Pet'ko, najsmelší, povzbudí ich, poteší :

„Veď po stope našich saní vrátíme sa všetci k rodičom a k peci.“

„Ale kedy ? Na svitaní ?“ Obáva sa Monika. Mať tak svojho koníka ! Mama iste plače, ach !

„Fujavica ? Žiaden strach ! Zostal z nej len snežný prach. Už mám úsmev na perách, hneď sme doma, pri dverách !“

Ľahko sa to malá, povie. Hneď príde tma, stíchne krovie. Cestu domov nenájdeš, ani Cica, ani pes. Pri ohníku veselom čas však ujde priateľom. Zohrieva ich dobrý pocit, že tu nie sú sami v noci. Medveď, líška, vlčence, nikomu sa spať nechce. Iba Dunčo, ten rád spáva, ospalo mu visí hlava. Maco vraví Pet'kovi :

„Je to zázrak svetový ! Nebom záprah pláva, Ježiško sa vezie na ňom, nesie dary ďalším pánom v lese, v meste, dedine... Na Vianoce jedine môžeš vidieť“

také čosi, keď Ježiško dary nosí a veľa si neželá, len nech sme tu priatelia a lásky si dožičíme po celý rok – v lete v zime !"

Ježiško či Santa Kalus ? Dedo Mráz či Mikuláš ? Na svete má veľa mien, ale ja im rozumiem. Vždy, keď prídu Vianoce, hlavy šťastím pomoce, dary deťom nadelí, s dobrými sa priatelí. Nech už žijú v meste, v lese, každému z nich pozdrav nesie. Len sa pozri na medvied'a, na líšku či na vlka, čo sa horou potíka. Všetky zvery v lese vedia, že na svete nie sú samy, opustené pod hviezdami, ale sú tu predsa s nami – s priateľmi a priateľkami. Vianoce sú predsa na to, aby bolo v srdciach zlato, aby v každej rodine v tejto svätej hodine tešilo sa všetko – vnúčik, babka, dedko - to vám želá vospolok Monika a Peťko.